

1Kor; 12:25-27.

Felolvasott igénkben Pál apostol a keresztyén közösségről beszél. S azzal, hogy ezt egy élő, emberi szervezethez hasonlítja, azt fejezi ki, hogy a keresztyénség egy hihetetlen szoros közösség. S vannak dolgok, melyekben ez a szoros összetartozásunk jól látható módon megjelenik. Például látszik abban, ahogy eljövünk egy istentiszteletre, összegyűlünk, hogy közösen dicsérjük az Istent. Vagy látható közösségünk, mikor összefogunk valamilyen feladat megvalósítására. Összefogunk, hogy építsünk egy templomot, vagy rendbe tegyük a temetőt, vagy megajándékozzunk szegény gyerekeket és így tovább. Sokféle célért dolgozhatunk közösen, s ebben meglátszik a keresztyének összetartozása.

De összetartozásunk nem csak ilyen látványos dolgokból áll. Talán nem olyan szembeszökő, de számíthatunk egymásra. szépen csendben segítjük egymást. S a világ számára talán teljesen értelmetlenül, s a kívülálló szemek előtt legtöbbször elrejtett módon imádkozunk egymásért. S hogy ez milyen sokat jelent, ezt tényleg csak az tudja, aki benn van a testben, a közösségben, s átélte, hogy hogyan cselekszik a kitartó, közös imára válaszolva az Úr.

A keresztyénség tehát ilyen szoros testi, lelki közösség. Nem ritkán még távol élő testvéreinkkel is, hisz mi is támogattunk már felvidéki református gyermekotthont, kárpátaljai református óvodát és más távoli keresztyén közösségeket is. Mert közünk van hozzájuk, mert az egy testben vagyunk velük, a távoli tagokkal is.

Persze mondhatná valaki, hogy szép az az elv, amit az apostol leír a keresztyének szeretetközösségéről, összetartozásáról, de a gyakorlat azt mutatja, hogy a keresztyének nem mindig segítik, sőt olykor még ölik is egymást. S csakugyan. Az egyháztörténet bőven szolgáltat példát arra, hogy keresztyének megtagadták egymással való közösségüket, és angol protestánsok ír katolikusokra, osztrák katolikus uralkodók magyar reformátusokra támadtak. Lehet ilyen példákat mondani, mert ahogyan az emberi testben vannak olykor betegségek, akár olyanok is, mikor a test immunrendszere a saját testére támad rá, így Krisztus testében, az egyházban is előfordultak ilyen betegségek. Azért is figyelmeztet az apostol a felolvasott igénknek rögtön az elején: „ne legyen meghasonlás a testben”. És a keresztyénség a legtöbbször megfogadta ezt a tanácsot, bár kétségtelen, hogy azok az alkalmak a hangosabbak és emlékezetesebbek, amikor nem. Ahogy jobban emlékszik az ember arra, amikor gyerekkorban jött egy nagy betegség, és kórházba került, mint arra, mikor nem volt semmi baja, és élte szépen az életét. De azért az élet több békés nappól áll. S ma különösen is örömteli kegyelmi időszakot élünk át, mikor a felekezetek között is megéljük szépen az összetartozást. Két hete a pünkösdi gyülekezetben ünnepeltünk, egy hete ökumenikus kórustalálkozón voltunk az r.k. templomban, pénteken meg az evangélikusoknál vettünk közösen úrvacsorát. És ez így jó, mert a keresztyének Isten akarata szerint összetartoznak. Mert a keresztyénség egy lényegileg közösségi dolog. A keresztyénség kulcsszavai mai igénkben is felfedezhetőek: „kölcsonösen, egymásról, gondoskodjatok”. A keresztyén élet lényegét ragadják meg ezek a szavak. Ezért nincs magánkeresztyénség. Isten nem akarja, hogy magányos légy. Nincs magán keresztyénség, mert Jézus nem a magányba akar vezetni. Nincs magánkeresztyénség, mert egymás nélkül, közösség nélkül, megélt odafigyelés és gondoskodás nélkül, vagy mondjuk ki nyíltan: SZERETET NÉLKÜL NINCS KERESZTYÉNSÉG.

Azért ilyen fontos a közösség, mert Isten – aki megalkotott minket – tudja, hogy nem jó az embernek egyedül. Ezért nem akarja azt se, hogy magadra maradj akár örömmel, akár bánattal. Hisz még az öröm is mit ér, ha nincs kivel megosztani? Na jó, azért ér valamit, de megsokszorozza az örömet, ha vannak, akiknek elmondhatom, ha vannak, akik együtt örülnek velem. S ahogy az örömet megszorozza a közösség, úgy a bánatot viszont elosztja. Eloszlik a bánat terhe, ha együtt érző emberek vesznek körül.

Már van néhány éve, hogy olvastam egy nagyon szomorú történetet, de sehogy se megy ki a fejemből. Egy kórház lelkész írja le, hogy egy nap behoztak a sürgősségre egy hatvan körüli asszonyt. Reggel még semmi baja nem volt. A férjével ebédeltek, mikor váratlanul rosszul lett, és mentőt kellett hozzá hívni. A férj a kórház folyosóján várta a fejleményeket. Aztán jött az orvos. Odaadta a lelkésznek az asszony szemüvegét, egy borítékban pedig az ékszereit és jegygyűrűjét, továbbá azt a feladatot, hogy közölje a férfival, hogy a felesége meghalt. A lelkész behívta a férfit az irodájába, és – amennyire lehet – tapintatosan elmondta neki a szörnyű hírt. Innen szó szerint idézem a történetet: „*Mondanom se kell, hogy a férfit lesújtotta a fájdalom. Néhány percet együtt töltöttünk, majd felajánlottam, hogy felhívom a lelkészét. Nem volt lelkésze, mert nem tartoztak semmilyen gyülekezethez. Megkérdeztem, hogy felhívhatnám-e egyik családtagját, hogy vigye haza őt, de ő azt mondta, hogy a családja teljesen szétszóródott az országban, több ezer mérföldre laknak. Megkérdeztem, nem hívhatnám-e fel egyik munkatársát, hogy vele legyen, mire azt mondta, hogy évekkal ezelőtt nyugdíjba vonult, és egy másik városban dolgozott. Mi lenne, ha felhívnám az egyik szomszédját? Azt mondta nekem, hogy a feleségével még a többi lakó nevét sem ismerik, mert még csak három éve laknak ott. Segítettem neki a papírmunkában, felajánlottam neki, hogy imádkozzunk. Miközben fogtam a kezét, átadtam neki a borítékot, mely az ékszereket tartalmazta. Elkísértem a kijáratig, és néztem, ahogy egyedül megy el, hogy megbirkózzon a nap sokkoló hírével, és felfogja annak értelmét saját maga számára, teljesen egymagában. – Az életnek nem kéne ilyennek lennie. Istennek szándéka az, hogy az emberek úgy éljenek, hogy az életüket Isten kegyelme kapcsolja össze a többiekével, hogy megismerjék a közösség ajándékát és feladatát a születéstől a halálig, hogy a hit magyarázatokat adó ereje által megtartassanak az öröm és a reménytelen gyötrődés idején is, hogy az örökkévalóság távlatával rendelkezzenek, és hogy megőrizzék az életet, ami az igazi élet.*” – idáig az idézet. Ahhoz, hogy az életünk ne csak valahogy kibírható, ne csak elszenvedhető, hanem szép is lehessen, be kell, teljesüljön rajtunk Isten akarata, azaz közösségben kell lennünk egymással.

Felolvasott igénk azonban ennél is többet mond! Hiszen közösség egy nyugdíj-klub is, egy horgászegyesület vagy akár a jó szomszédság. S ezek is sokat segíthetnek az embernek akár az öröm átélésében, akár a fájdalom, netalán gyász elhordozásában. Miben tud ennél többet a keresztyén közösség, a gyülekezet? Igénk megmondja ezt: Ti Krisztus teste vagytok! Azaz ti nem csak egymással vagytok közösségben. Ti, keresztyének nem csak egymás erejére számíhattok.

Mert ti a Krisztus teste vagytok. Azaz bánatunkat nem csak egymással hordjuk közösen, hanem Krisztussal is. És ez egy hatalmas lehetőség. Hisz az ember mit mondhat a másoknak a szomorúságára. „*Ugyan, fel a fejjel, ne szomorkodj már! Más is túlélté.*” Vagy mondhatja esetleg, hogy „*Megértelek. Tényleg nagyon fájdalmas, hogy elveszítetted őt. Igazán nehéz most neked az estéknéki magány.*” És jó az, ha az emberek így mellénk állnak és kifejezik együttérzésüket. De Jézus többet tud ennél. Épp a múlt héten mesélte el valaki, hogy egy nagyon fájdalmas helyzetben, mikor már azt hitte végképp összeroskad, meghallotta Isten szavát. És ebben az isteni szóban tartalmilag nem volt semmi különleges. Nem is emlékszem szó szerint, hogy mi volt az. Talán annyi, hogy „*állj fel, és menj tovább*”, vagy valami ilyesmi. A különleges csak annyi volt benne, hogy erőt is kapott hozzá, és aki a fájdalomtól már teljesen a padlón volt, Isten szavára fel tudott állni, és el tudott indulni a megoldások felé tovább. Mert a Krisztussal való közösségben csodák történnek. Például olyan csoda, hogy a földi ember mennyei energiát kap, és ez megerősíti földi vándorútján. De Jézus szava sokszor tartalmilag is más és sokkal több, mint amit az emberek mondhatnak. Mert Jézus a gyász fájdalmára nem csak azt tudja mondani, hogy „*Sajnálak és megértem, hogy milyen nehéz neked*”, hanem ő azt is tudja mondani: „*Én vagyok a feltámadás és az élet*” (Jn; 14:6.), meg azt is, hogy, „*Én világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem, ne maradjon a sötétségben.*” (Jn. 12.46) Mert Jézus csakugyan azért jött, hogy senkinek se kelljen sötétségben maradni. Se a reménytelenség sötétjében, se a gyász sötétjében, de még a halál, a sír sötétjében sem. S ezért olyan fontos a keresztyén közösség, mert ebben vagyunk sokan együtt, akik megtapasztaltuk életünk különböző pontjain, hogy Jézus hogyan hozott világosságot az életünkbe, s Jézus használ bennünket eszközül, hogy egymás által is adja nekünk az ő világosságát. És Jézus azt is mondhatja akár a gyász fájdalmába, akár a halál rettenetében lévő embernek: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha*”. (Jn; 11:25-26.) Hát ez az, amit semmilyen más közösségben nem lehet megélni, csak az egyházban, csak a Krisztus testben. Mert Ő a benne élőknek ígéri meg, hogy a földi élethől a mennybe emeli őket. Ilyen ígéretet sem a jó szomszédság, sem a horgászklub nem tehet. Nyilván teljesen komolytalan is lenne egy ilyen ígéret, mert ez csak Jézustól vehető komolyan, aki maga meghalt a kereszten, de nem maradt a halálban, mert feltámadásával legyőzte a halált. Az ő ígérete komolyan vehető. Az ő szava valóban reményt ad a benne hívőknek, a vele élőknek, az egyház tagjainak, azoknak, akik Krisztus földi testének tagjaivá lettek a hit, a szentségek és a tényleges jelenlét által.

Nekünk, akik Krisztus testének vagyunk egyenként tagjai, reménységünk van. Reménységünk a földi élethez is, mely terheinek, a betegségeknek, a szükségeknek, a szomorúságoknak az elhordozásához egyébként Jézustól erőt is kapunk. És reménységünk van ott is, ahol pedig el kéne, hogy fogyjon a remény. Reménységünk van a halállal szemben, mert Jézus, az egyházunk feje él, és felemeli majd minden tagját magához a mennybe, a végtelen, boldog örökéletbe. Jézus felemeli minden tagját. Jézus felemel majd egyszer engem is. És Jézus felemel egyszer téged is magához, ha az ő testének, a keresztyén anyaszentegyháznak élő tagja vagy. Amen.

1. Milyen feladatokat ad a keresztyéneknek a felolvasott ige?
2. Milyen összefüggést, kapcsolatot láttat az ige a krisztushívők között, valamint a hívők és Krisztus között?
  - a) Te milyen közösségekre számíthatsz bánatodban, nehézségeidben? Mennyire keresztyének e közösségek?
  - b) Volt olyan, hogy a gyülekezet (vagy gyülekezeti csoport) segített neked valamilyen fájdalmadat hordozni? Egyáltalán megosztod a gyülekezettel a fájdalmadat?
  - c) Te mennyire vagy nyitott mások, más gyülekezeti tagok fájdalmainak meghallgatására, hordozására? Úgy érzed, neked is van elég bajod, vagy átérzed, hogy közöd van hozzá?
  - d) Volt olyan korszakod, amikor úgy gondoltad, hogy a hithez nem kell közösség? Mitől változott ez meg? Milyen pluszt kapsz a közösség által?
  - e) A Fővel, Jézussal való közösséget hogyan éled meg? Mennyiben segíti a Jézussal való kapcsolatod megélését a keresztyén közösség?
  - f) Hogyan tudnád beljebb vonni azokat, akik még csak felületes tagjai a közösségnek?
  - g) Neked a gyászban segítenek Jézus szavai? Tapasztaltad már az Isten szavában lévő erőt?